

Calle Maranyosa n.º 12. *Trabajo social bajo la niebla*

Alba Pirla Santamaría. Lugo: Alejandro R. Robledillo (editor), 2022. 217 p.

Roser Sanjuan Plana¹

ORCID: 0009-0007-5151-3550

Per citar: Sanjuan Plana, Roser. (2023). [Ressenya del llibre *Calle Maranyosa n.º 12. Trabajo social bajo la niebla*, d'Alba Pirla Santamaría]. *Revista de Treball Social*, 225, 229-230. <https://doi.org/10.32061/RTS2023.225.01>

El relat autobiogràfic de l'Oficina de Maranyosa núm. 12, d'Alba Pirla, ens ofereix una capbussada en el seu dia a dia i en el del seu equip de serveis socials des del seu alter ego més pinxo ("polculero", segons la mateixa autora): batejada com a #mimisma, nascuda a les xarxes socials l'estiu del 2019, té la forma d'un diari molt divertit i fins i tot amb algun punt histriònic, que s'agraeix davant de tanta formalitat i correcció política, a cavall entre la vida personal i la professional.

Aquest desdoblament de la personalitat entre l'Alba i #mimisma, a manera de *L'estrany cas del doctor Jekyll i el senyor Hyde*, o d'*Ally McBeal* –sèrie d'èxit dels noranta, sobre els casos d'una advocada–, que es caracteritzava, igual que l'Oficina Maranyosa, per un àcid sentit de l'humor on abundaven les fantasies i imaginacions de la protagonista que només l'espectador percebia, són recursos dels quals se serveix Alba Pirla per escudar-se com a única protecció per bregar amb les friccions que suposa treballar amb persones en situació de vulnerabilitat, des d'una administració que moltes vegades no està a l'altura dels treballadors socials que hi treballen.

Dues Albes que conviuen i que digereixen a la seva manera la fragilitat i les situacions extremes de les persones que atenen al seu servei, on exerceixen la seva professió des de la calidesa, la tendresa i l'humor, però també deixen entreveure l'estupefacció, la impotència i la ràbia que algunes d'aquestes situacions els provoquen.

Una lliçó d'humanitat, per ensenyar-nos que només des del compromís és possible trobar solucions a grans problemes, com ara sabates del número 53, visitar el mar, o veure com supera una addicció una persona quan té un objectiu vital, i només des del compromís s'aconsegueix el vincle que obra aquests miracles en les persones ateses al seu servei d'atenció a persones sense llar.

1 Grau en Història de l'Art i Gestió Cultural per la UdL. Postgrau en Art Actual per la UB. Responsable de programes públics al Centre d'Art la Panera. rsanjuan@paeria.cat

Un llibre feminista, perquè d'entre les persones en situació de vulnerabilitat, les més vulnerables són elles, les "Alexandras", encarnades en la Maria, l'Edurne, l'Alika, les Kardashian i tantes altres. El sensellarisme és transversal en gènere i edat perquè a Maranyosa hi han acudit tant joves, com en Mousa, com nobles Quixots de llargues barbes blanques.

No és un llibre només per a treballadors socials o professions relacionades amb el sensellarisme, sinó que també és una oportunitat per als aliens a la professió per capbussar-nos en les bambolines d'una professió l'exercici de la qual implica àmbit personal i professional inevitablement, escrit des de l'honestedat, desproveïda de formalismes i tecnicismes, però que supura veritat.

I tot des del "coneixement mullat", expressió utilitzada pel pedagog brasiler Paulo Freire que té a veure amb coneixements mullats de vida i d'existència, és a dir, que van més enllà dels sabers normatius i reglats institucionalment; són els coneixements que ens creuen el cos i per als quals no necessàriament tenim noms o definicions prèvies. I aquest, indubtablement, és un llibre on s'apliquen els coneixements mullats per ajudar persones i de vegades també animals, en una ciutat amb un pla IGLÚ a l'hivern i un pla per atendre temporers a l'estiu i enmig una pandèmia, amb dos excambriers i una nena Calzedonia, on Alba Pirla intenta buscar el sentit a les seves experiències a través del Ramón, Mary Richmond, companys, sèries i fins i tot la Jurado o Morad. Àrdua tasca, la de buscar el sentit al contrasentit, si no fos per les rialles, la família, la Riviera "Maña", les cerveses, els cafès i la beneïda platja quan no hi són els López.